

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/181/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5618200198
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5618200198.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, proti žalovanej: D. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. C. XXX, XXX XX W. R., o zaplatenie sumy 4.169,71 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4Csp/6/2018-79 zo dňa 24.04.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4Csp/6/2018-79 zo dňa 24. 04. 2018
v druhej a tretej vete výroku p o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Vo zvyšnej časti (veta prvá výroku) z o s t á v a rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 4Csp/6/2018-79 zo dňa 24. 04. 2018 n e d o t k n u t ý .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, 2 a nasl. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.050,00 Eur, ktorú jej povolil splácať v 30,00 Eur mesačných splátkach, vždy do každého 15. dňa toho-ktorého mesiaca, pričom prvá splátka je splatná právoplatnosťou tohto rozsudku a nezaplatením čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.100,00 Eur od 21.12.2017 do 17.01.2018, zo sumy 1.050,00 Eur od 18.01.2018 do zaplatenia (veta prvá výroku). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (veta druhá výroku). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznal (veta tretia výroku).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že na základe žiadosti žalovanej o vydanie bankomatky Quatro poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej peňažné prostriedky vo výške úverového rámca prostredníctvom kreditnej karty, ktorý mala žalovaná splácať v pravidelných mesačných splátkach. Medzi právnym predchodcom žalobcu (Všeobecná úverová banka, a.s. Bratislava) v právnom postavení veriteľa a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 16.01.2014 uzatvorená zmluva o aktivácii pôžičkovej karty Quatro. Na základe uvedenej zmluvy žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 2.100,00 Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhrádzať v štandardnej mesačnej splátke vo výške 70,00 Eur pri úrokovej sadzbe 1,90 % mesačne/22,80 % ročne. Indikatívny výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pri predpokladanej výške spotrebiteľského úveru 2.100,00 Eur a výške splátky 175,00 Eur je 24,30 % a priemerná hodnota RPMN 25,09 Eur.

Z výpisu z pôžičkovej karty Quatro mal konajúci súd preukázané, že žalovaná na základe uvedenej zmluvy vyčerpala čiastku vo výške 2.276,66 Eur. Z výpisu z účtu právneho predchodcu žalobcu vyplýva, že na jeho účet žalovaná uhradila čiastku 1.170,00 Eur. Okrem toho žalovaná predložila súdu doklady preukazujúce čiastočnú úhradu jej dlhu na sumu 20,00 Eur dňa 19.11.2014 poštovou poukážkou založenou v prílohovej obálke spisu a 2x po 50,00 Eur, a to v dňoch 06.12.2017 a 17.01.2018. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 30.11.2017 postúpil pôvodný veriteľ pohľadávku voči žalovanej na žalobcu.

3. Predmetná zmluva bola jej zmluvnými stranami uzavretá za účinnosti zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, a preto sa na ne vzťahujú normy spotrebiteľského práva. Jedná sa o typickú spotrebiteľskú zmluvu vzhľadom na právnu povahu strán sporu. Zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov ustanovuje osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a aby vedel lepšie posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa a ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/570/2015). Pokiaľ zmluva neobsahuje niektorú z uvedených náležitostí a zároveň vo vzťahu k tejto náležitosti nie je zachovaná písomná forma, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou obsahuje len príklad pre výpočet výšky ročnej percentuálnej miery nákladov. Je teda zrejmé, že RPMN bola v danom prípade dojednaná neurčitým spôsobom (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka), teda neplatne. Nakoľko predmetná zmluva uzavretá medzi stranami teda neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. (absencia písomnej formy), v dôsledku čoho súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Keďže v konaní bolo preukázané, že žalovaná z poskytnutého úveru doposiaľ zaplatila žalobcovi sumu 1.290,00 Eur, súd prvej inštancie zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 2.276,66 Eur a doposiaľ zaplatenou sumou 1.290,00 Eur, čo predstavuje čiastku 1.050,00 Eur, ktorú jej v súlade s ust. § 232 ods. 2, 4 CSP uložil splácať v mesačných splátkach po 30,00 Eur pod následkom straty výhody splátok, s prihliadnutím na fakt, že žalovaná je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 115,00 Eur mesačne. Okrem toho okresný súd v zmysle § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. s použitím § 10c Nariadenia vlády SR uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1.100,00 Eur od 21.12.2017 do 17.01.2018, kedy žalovaná uhradila žalobcovi sumu 50,00 Eur a zo sumy 1.050,00 Eur od 18.01.2018 do zaplatenia s prihliadnutím na fakt, že v civilnom sporovom konaní je súd viazaný žalobou a túto nemôže prekročiť a priznať viac. Z uvedených dôvodov súd vo zvyšnej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

4. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci prevažný úspech, ich náhradu nepriznal, keďže žalovaná si náhradu trov konania voči žalobcovi vo vedenom súdnom spore neuplatnila.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti jeho druhej a tretej vete výroku, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Zároveň si uplatnil voči žalovanej náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

6. Uviedol, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu právnemu názoru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolateľ zdôraznil, že žalovanej bol poskytnutý osobitný typ spotrebiteľského úveru, a to revolvingový úver, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu. Pokiaľ ide o neuvedenie RPMN, zdôraznil, že pri revolvingovom úvere, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať neurčitú dobu, dlžník platí, pretože veriteľ mu stále dopĺňa úver; časť splátky sa používa na splatenie poskytnutých úverových prostriedkov a časť na odplatu. V priebehu trvania revolvingu tak nie je možné na počiatku zmluvného vzťahu určiť výšku RPMN pre celú dobu trvania úverového vzťahu, pretože sa úver čerpá podľa vôle dlžníka a následne veriteľom dopĺňa, čím sa tak menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. V danej súvislosti odvolateľ podperne odkázal na závery vyjadrené v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010 zo dňa 27.01.2011. Vzhľadom na objektívnu nemožnosť určenia výšky RPMN pre celú dobu trvania úverového vzťahu žalobca upriamil pozornosť na čl. V. zmluvy

s označením „Vyhlásenie klienta“ bod 2, ktorý obsahuje indikatívny výpočet RPMN vo výške 24,30 % pre poskytnutý úver s úverovým rámcom 2.100,00 Eur, štandardnou splátkou 70,00 Eur mesačne a výškou ročnej úrokovej sadzby 22,80 % p.a. Zároveň indikatívny výpočet RPMN obsahuje aj celkovú čiastku úveru 2.384,49 Eur, ktorý by bol žalovaný povinný zaplatiť za danej modelovej situácie vrátane celkových nákladov spojených s úverom vo výške 284,49 Eur. S výškou úrokovej sadzby, ako aj výškou RPMN bol tak žalovaný preukázateľne oboznámený v úverovej zmluve. Indikatívny výpočet výšky nákladov spojených s úverom vyčísleným na základe výpočtu podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je splnením zákonnej povinnosti veriteľa oboznámiť spotrebiteľa s nákladmi na úver. Odvolateľ ďalej akcentoval, že z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Podľa názoru odvolateľa jeho právny predchodca neporušil žiadne povinnosti, a preto žalobcovi vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov ako odplaty poskytnutého úveru. Rovnako z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-565/2012 zo dňa 27.03.2014 vyplýva, že tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 09.07.2015, podľa ktorého článok 4 smernice 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 (jedná sa o smernicu, ktorá predchádzala smernici 2008/48/ES) vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla a v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná.

7. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

8. Uviedla, že svoj dlh postupne spláca žalobcovi v splátkach vo výške 30,00 Eur mesačne. Zo svojho príjmu (invalidného dôchodku v sume 110,00 Eur) totiž nie je schopná splácať dlh vo vyšších splátkach, prípadne zaplatiť ho jednorazovo. Zdôraznila, že je si vedomá svojho dlhu voči žalobcovi. Akcentovala, že úver, ktorý si zobrala, bol vo výške 2.100,00 Eur, tento sa však neustále zvyšuje a pohľadávka voči žalovanej je už aktuálne postúpená na tretí subjekt.

9. Žalobca nepodal vo veci odvoláciu repliku.

10. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v druhej vete výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a v závislom výroku o trovách konania (veta tretia výroku rozsudku) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

11. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvoláciu námietku žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

13. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že zmluva uzavretá dňa 16.01.2014 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Predmetná skutočnosť nebola v konaní ani sporná. Vzhľadom na spotrebiteľskú povahu uzavretej zmluvy, ktorej predmetom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme úveru, poskytnutá veriteľom spotrebiteľovi, právny vzťah účastníkov zmluvy sa spravuje zákonom č. 129/2010 Z. z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v § 9 zákona č. 129/2010 Z. z.; tieto náležitosti regulujú formálnu i obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je nedodržanie kľúčových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované v zmysle § 11 zákona č. 129/2010 Z. z.

14. V posudzovanej veci odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie mal za to, že úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu žalovanej je potrebné posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Je nepochybné, že sa jedná o spotrebiteľský úver formou revolvingu (na základe kreditnej karty). Pri tejto forme úveru je stanovený „len“ tzv. úverový rámec, teda suma, do výšky ktorej spotrebiteľ môže úver čerpať. Skutočná výška čerpaných prostriedkov a od nej sa odvíjajúca výška splátok, prípadne spôsob čerpania (pravidelnosť, výška a podobne) sú však v čase uzatvorenia úverovej zmluvy neznáme. Nakoľko tieto údaje sú podkladovými pre určenie RPMN, nemožno údaj o reálnej výške RPMN pre daný, ešte len budúci úver, v čase uzatvorenia úverovej zmluvy určiť. Na druhej strane však uvedenie RPMN a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, sú obligatónnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to bez ohľadu na to, či ide o revolvingový úver, resp. iný druh spotrebiteľského úveru. V zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. RPMN majú byť vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Z uvedeného je zrejmé, že v čase uzatvorenia zmluvy je možné vypočítať RPMN z hodnoty úverového rámca, ktorý sa poskytuje spotrebiteľovi a ktorá hodnota v čase uzatvorenia zmluvy je nemenná.

15. V danej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN (bez rozlíšenia, či ide o revolvingový, prípadne iný druh úveru), aj pri revolvingovom úvere musí byť v zmluve uvedený údaj o RPMN. Pokiaľ aj v spodnej časti zmluvy sa nachádza indikatívny výpočet RPMN ani skutočnosť, že sa jedná o revolvingový úver, nezabavuje dodávateľa, aby táto náležitosť bola súčasťou zmluvy, a to aj z toho dôvodu, že RPMN nezahŕňa len úroky, ale aj ďalšie náklady spojené s týmto úverom. Zákon pritom nepozná výnimku pri revolvingových úveroch, ktorá by umožňovala absenciu RPMN priamo v zmluvnom dojednaní. Preto, ak právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli zmluvu, ktorej predmetom je spotrebiteľský úver (aj keď vo forme revolvingu), uvedená obligatónna náležitosť musí byť v zmluve uvedená a bolo povinnosťou právneho predchodcu žalobcu nastaviť podmienky splácania úveru tak, aby umožňovali vypočítať výšku RPMN.

16. Na začiatku úverového vzťahu - poskytnutého úveru formou povoleného prečerpania mal žalobca dostatok vstupných údajov pre výpočet RPMN (výška úveru, úroky, poplatky, obdobie úverového vzťahu vychádzajúc zo zmluvných podmienok pre stanovenie obdobia povinného splatenia povoleného prečerpania). Žalobcovi teda nič nebránilo v tom, aby predmetná zmluva uzavretá so žalovanou obsahovala aj povinný údaj o RPMN nesúci informáciu o minimálnych nákladoch úveru v percentuálnom vyjadrení. Uvedená informácia by slúžila spotrebiteľovi ako významné orientačné kritérium pre porovnanie, pri výbere úverového produktu na finančnom trhu medzi inými poskytovanými úvermi obdobného charakteru. Údaj o RPMN je teda indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Jedná sa teda jednoznačne o náležitosť, ktorá má podstatný vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku voči veriteľovi. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície je vždy slabšou stranou zmluvného vzťahu. Je preto v súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, ak zákon č. 129/2010 Z. z. absenciu údajov RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, (ako podstatného porušenia povinností dodávateľa), sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

17. Postup veriteľa pri výpočte RPMN v týchto prípadoch vyplýva aj z obsahu prílohy č. 2.II zákona č. 129/2010 Z. z., na ktorú poukazoval i odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku. Výšku RPMN je tak možné stanoviť pre určitú východiskovú situáciu, pričom výpočet musí vychádzať z nastavených parametrov úverovej zmluvy v čase jej podpisu, t.j. z výšky úverového rámca ako výšky poskytnutého úveru (v danom prípade 2.100,00 Eur), výšky splátok (v zmluve bola stanovená štandardná mesačná splátka - pevná 70,00 Eur), výšky dohodnutého úroku (v danom prípade 22,80 % p.a. ročne), prípadne výšky dohodnutých poplatkov, výšky celkových nákladov spotrebiteľa a celkovej čiastky, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť. Tomuto má podľa žalobcu korešpondovať indikatívny výpočet RPMN uvedený v článku V. zmluvy, ktorý vychádza z úverového rámca 2.100,00 Eur, počtu splátok 12, výšky prvej až predposlednej splátky 175,00 Eur a poslednej splátky 459,49 Eur. Uvedená modelová situácia však nezohľadňuje parametre nastavené v zmluve, kde štandardná mesačná splátka predstavuje pevnú sumu (70,00 Eur) po celý čas splácania, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, predstavuje sumu 2.384,49 Eur (175,00 Eur x 11 + 459,49 Eur). Výška RPMN uvedená v zmluve nezodpovedá teda údajom, ktoré žalobca použil pri ich výpočte a nezodpovedá ani parametrom úverovej zmluvy,

podľa ktorých by celková čiastka, ktorá má byť spotrebiteľom zaplatená, predstavuje sumu 2.384,49 Eur. Účelom zákona nie je uviesť v zmluve akýkoľvek číselný údaj, ktorý veriteľ označí ako RPMN, resp. ako celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, aby tak formálne vyhovel požiadavke zákona. Údaje o RPMN a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uvedené v indikatívnom výpočte, nemajú vo vzťahu k uzavretej zmluve žiadnu výpovednú hodnotu, preto nie je naplnená požiadavka obligatórnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ teda úverová zmluva neobsahuje údaj o RPMN, pri požiadavke písomnej formy zmluva (§ 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.) je opodstatnený záver okresného súdu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Konajúci súd v danom prípade postupoval správne, keďže pri rozhodovaní tohto sporu aplikoval zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia predmetnej zmluvy (16.01.2014) a príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný. Navyše pri rozhodovaní spotrebiteľských sporov je potrebné vždy prihliadať na konkrétne okolnosti tej-ktorej veci a časové hľadisko, rešpektujúc právnu úpravu platnú v čase uzavretia zmluvy medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

19. Okresný súd teda vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP, aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu v druhej vete výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti ako vecne správny p o t v r d i l .

20. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (veta tretia výroku), ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

21. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (veta prvá výroku) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanej ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu.

23. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanej v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mal rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).